

Postoje tri velike sramote Beograda i Srbije

Objavljeno 06/04/2019

Objavio

Veronika S

Postoje tri velike sramote Beograda i Srbije koju je (post)jugoslavenska ideologija i historiografija komunisti kim povijesnim revizionizmom pretvorila u suprotnost istini, pa nam plasirala igrane filmove o partizanskim ilegalcima Tihom i Prletu – koji nikada nisu postojali.

Na današnji dan 1941. godine Njema ka je napala Jugoslaviju, ali ovog puta srpska vojska nije pružala otpor u svom glavnom gradu (i u u I. svjetskom ratu ga je dva puta napustila bez borbe). Srbizirana jugoslavenska vojska se, uz brojna dezerterstva Srba i ne samo Hrvata koji nisu htjeli braniti velikosrpsku Jugoslaviju, raspala poput ‘kule od karata’ gotovo u trenu pred naletom njema kih trupa. Bio je to veliki poraz srpske vojske u nekoliko dana, radi predodžbe sli no kao u Oluji – rasulo, dezerterstvo, bacanje oružja, nepružanje nikakvog vojnog otpora...kralj i vlada pobjegli su iz zemlje.

Opjevana Jugoslavija za koju se ak ni Srbi nisu htjeli (ili imali hrabrosti) boriti je zbrisana sa lica zemlje.

Na tlu Jugoslavije formirana je **nacisti ka Srbija s glavnim gradom Beogradom**, koji nosi sramotnu **titulu prvog velikog grada u Europi u kojem su ubijeni ili otjerani u logore svi Židovi**. Sam Beograd je imao tri koncentracijska logora u samom gradu, što nije ima niti jedan grad u Europi.

Osim nacisti ke Srbije formirane su i NDH i Kraljevina Crna Gora pod okupacijskim zonama Njema ke i Italije, a velike dijelove teritorija razgrabile su Italija (veliki dijelovi Slovenije, dijelovi hrvatske i crnogorske obale), Njema ka (veliki dijelovi Slovenije), Bugarska (manji dijelovi Srbije i veliki Makedonije), Albanija (Kosovo i zapadna Makedonija) i Ma arska (Ba ka i Baranja koja tada nije bila dio Hrvatske, slovensko Prekomurje i hrvatsko Me imurje).

Photo: [wikimedia.commons.org](https://commons.wikimedia.org/)

Prva sramota Srbije – nije bilo otpora nacistima prilikom agresije

Veliki talijanski pisac Curzio Malaparte, koji je 1941. radio kao reporter milanskog dnevnika Corriere della Sera ovako je opisao taj događaj: kaos, strah, dezerterstvo i izbjeglice koji su vladali nakon što su iz Beograda pobjegli svi vlastodršci koji su uvukli Jugoslaviju u Drugi svjetski rat:

“Po žutoj i brzoj matici Dunava plivali su se nagorjeli balvani, dušeci, uginuli konji, ovce, goveda. Pred nama, na drugoj obali, grad je izdisao u smrtnim mukama, dok se svuda unaokolo širio sladunjavi miris proljetne oluje. Oblaci dima dizali su se sa stanice i iz Dušanove. **Najzad, jedne večeri, pred sunčev smiraj, kapetan Klingenberg prebrodi Dunav i u jednom amcu sa četiri vojnika zauzme Beograd**“.

Da, u prazan Beograd iz kojeg je pobjegla vojska, ušetala je grupica njemačkih vojnika ne vjerujući i onome što vidi – Srbi su prepustili glavni grad bez ijednog ispaljenog metka.

I ne samo glavni grad, već i gotovo cijelu Srbiju.

Malo je poznato da je takva „pacifistička situacija“ prema Nijemcima bila u Beogradu i Srbiji tokom cijelog II. svjetskog rata od 1941-1944 i to s namjerom da se etnici i partizani prebace iz Srbije na teritorij NDH što se i dogodilo u prosincu 1941. godine. Nitko gotovo nije ni pomišljao pružiti otpor Nijemcima, te osim tzv. Užičke republike kao zajedničke aktivnosti etnika i partizana, borbi nije niti bilo.

Dapače, glavninu svojih etničkih snaga (službene jugoslavenske vojske vlade u Londonu, a ne srbijanske vojske) i oružja iz Srbije je prebačeno vrlo brzo u NDH s namjerom uništenja te tek stvorene države.

Krajnji cilj etnika je stvaranje Velike Srbije u okviru federalne Jugoslavije po projektu “Homogena Srbija” poznatog srpskog intelektualca Stevana Moljevića, desne ruke ministra obrane izbjegličke vlade

Jugoslavije generala Draže Mihailovića. Ta novoobnovljena Jugoslavija trebala je po Moljevom projektu imati liniju Karlovac-Karlobag-Virovitica, a ono malo Hrvatske što je ostalo trebalo je biti pod srpskom hegemonijom s namjerama definitivnog nestanka Hrvata i stvaranja granica Srbije sa Slovenijom.

Treba naglasiti da su ovakve ideje ponovno plasirane i drugim raspadom Jugoslavije i 1991. pokušale vojno realizirati, ovog puta s puno više naoružanja u rukama, i to zajedničkih komunisti i ko-etničkih snaga na čelu s JNA.

Da, to su bili planovi etnika i zato su gotovo sve snage iz Srbije prebačene u NDH s namjerama uništenja genocidom Hrvata i muslimana u toj državi što je i velikim dijelom ostvareno u isplaniranom etničkom, a kasnije i partizanskom genocidu (vidi projekte "Homogena Srbija" i "Valerijanov memorandum" SPC-a).

Huška ki Valerijanov memorandum SPC-a iz srpnja 1941. godine i postavljanje zločinca Draže Mihailovića za zapovjednika vojske

Valerijanov memorandum (naziv po episkopu Valerijanu, vikaru njegove svetosti Patrijarha SPC-a), službeni je dokument Srpske pravoslavne crkve predan njemačkomu vojnom zapovjedniku Srbije, generalu Ludwigu von Schröderu, u Beogradu 9. srpnja 1941. godine.

Memorandum kleveće Hrvate optužuju ih odmah nakon uspostave NDH za ubojstva čak **100.000 Srba**. Ponovno u **kolovozu 1941.** godine generalu Heinrich Danckelmannu isti izvor **optužuje Hrvate za 180.000 pobijenih Srba u NDH**, a brojka se do kraja **rujna 1941. godine** popela na čak **300.000 ubijenih Srba**.

To bi značilo da je već prije osnivanja logora Jasenovac i dolaska prvih zatočenika ubijeno čak 180.000 Srba (premda je u srpnju i kolovozu 1941. došlo do masovnih ubijanja Hrvata nakon ustanka 27. srpnja 1941. godine). Treba naglasiti silu djelovanja velikosrpske promidžbe prije ratova koji su nastali raspadom Jugoslavije, u nešto drugom obliku, jer su apsolutnu vlast pred raspad Jugoslavije držali Srbi i JNA. Sjećamo se tako lažiranih izvješća s Kosova u drugoj polovici 80-ih o brojnim ubojstvima i silovanjima Srba, a i veliku laž odaslanu u svijet koju je objavio BBC o ubojstvu 42 djece srpske nacionalnosti u Vukovaru (premda su pravi pokolji i zločine u Vukovaru počinili Srbi i JNA).

Bez obzira na sve, ovakve poruke odaslane su snažnom propagandom velikosrpske mreže i razgllašene po svijetu, kako 1941. preko vlade u Londonu, tako i 1991. godine. takva promidžba i laž je jednostavno dio velikosrpske strategije.

U memorandumu su iznesene tvrdnje da su već u ljetu 1941. godine, primjerice, svi Srbi u kotarevima Imotski, Gospić, Glina, Grahovo, Korenica, Gračac, i nizu drugih, pobijeni i istrijebljeni. Riječ je o potpunim izmišljotinama što se može vidjeti u popisu stanovništva 1948. godine.

Jedna od posljedica "Valerijanovog memoranduma" bio je pad relativno umjerene vlade generala Simovića u Londonu. Tada je Draža Mihailović postavljen za novog ministra obrane Jugoslavije. Sličan militantan i ekstremistički odnos bio je na djelu i 1991. kada su za zapovjednike imenovani ljudi kao Ratko Mladić ili Blagoje Adžić, a Hrvati i Slovenci koji su još bili u visokom kadru JNA jednostavno smijenjeni.

U danima kada SPC širi prvu inačicu "Valerijanovog memoranduma", 23. lipnja 1941. godine počinje srpska pobuna u NDH na području istočne Hercegovine. Do tada gotovo da nije bilo borbi, a prema memorandumu već je bilo 100.000 Srba ubijeno, što bi značilo gotovo 1.000 ubijenih Srba baš svakog dana od osnivanja NDH, a takvi se podaci ne mogu naći čak niti u najekstremnijoj velikosrpskoj revizionističkoj povijesti, pogotovo u svezi faktografije mjesta zločina.

Druga sramota Srbije – nije postojao nikakav pokret otpora nacizmu u Beogradu

Za to vrijeme Srbija je mirovala do 1944. i dolaska Crvene Armije iz smjera Rumunjske. Danas se zna da u okupiranom Beogradu gotovo nije nitko stradao i da su „Otpisani“ i partizan Bata Živojinović obično izmišljotina.

Što se događalo tijekom same okupacije, između 12-13. travnja 1941. godine i 12. listopada 1944. kada je Beograd oslobodila Crvena Armija? Ništa, Beograd je živio mirno i bez rata, bez ikakvog otpora nacizmu za razliku od većine drugih gradova Europe (okupiranu Varšavu da ne spominjemo kao primjer borbe protiv okupatora)

Koliko je njemačkih vojnika u tom razdoblju okupacije Srbije stradalo u Beogradu? Istina je blizu nuli, ali nije nula. Stradala su dvojica njemačkih vojnika.

Prvi je bio produkt slučajnosti obrađivana ispred bolnice kada se vraćao iz nabavke hrane.

Drugi je bio njemački vojni poštar koji je raznosio poštu.

To je bilo sve od Otpisanih u Beogradu, a sve ostalo bila je komunistička izmišljotina.

Treća sramota Srbije – prva država u kojoj je izvršen Holokaust

Na drugoj strani, poznata je i treća sramota Beograda i Srbije: u kolovozu 1942. vlada Srbije na čelu sa Milanom Nedićem objavila je da je Srbija – judenfrei („ista od Židova“), a to znači da je progonom, ubijanjem i mučenjem “riješila židovsko pitanje” – Židovi su Srbiji su istrijebljeni prvo u Srbiji, uz veliku suradnju srbijanskih vlasti.

U samom Beogradu je bilo pet logora od kojih su dva bila užasna (nijedan glavni grad nije imao čak pet logora). U Topovskim šupama je već 1941. stradalo 5000 Židova muškaraca, a na Sajmištu u koji su dovoženi Židovi iz Srbije, uglavnom 7000 židovskih žena i djece.

Hrvatsku je, nažalost, proglasio ‘judenfrei’ njemački ratni zločinac Siegfried Kasche u travnju 1944., ali tek nakon Beograda (1942.) i Berlina (1943.).

U Hrvatskoj je, prema riječi ima Židovke i stradalnice holokausta dr. Esther Gitman, postajao široki općenarodni pokret od najmanjih ljudi do ministara u Vladi NDH poput ministra zdravstva dr. Ivana Petrića koji su spašavali Židove do samog kraja rata, kao i vrha Katoličke crkve na čelu s Alojzijem Stepincem.

Emanuel Schafer, zapovjednik zloglasnog Gestapa u Srbiji 1942. je izgovorio strašne riječi: „Srbija je judenfrei.“, dok je SS-ovac Harald Turner nešto kasnije izjavio:

“Srbija je jedina zemlja u kojoj je židovsko i cigansko pitanje riješeno.”

Tri velike sramote Beograda i Srbije koju je (post)jugoslavenska ideologija i historiografija komunističkim povijesnim revizionizmom pretvorila u suprotnost: nastojala sakriti strašne zločine nad Židovima, sramni pad Beograda bez borbe i okupaciju bez otpora, te igranim filmovima o partizanima i ilegalcima Tihom i Prletu iz Beograda uspjela ucijepiti laži o ulozi Srbije u II. svjetskom ratu.

Izvor: narod.hr